

IX.

PROČ NEJVYŠŠÍ DOVOLIL NEGATIVNÍMU STAVU, ABY NA ZEMI A JINDE ZŮSTAL V AKTIVOVANÉM A DOMINANTNÍM MÓDU DOKONCE I POTÉ, CO VE FORMĚ JEŽÍŠE KRISTA OVLÁDL, PODŘÍDIL A UVEDL POD SVÉ PANSTVÍ VEŠKERÁ PEKLA?

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 61 - 70, IX.

V „Základech lidské duchovnosti“ (1982), strany 178-192 [Strany 93 až 102 čes. překladu. -pozn. překl.], bylo Nejvyšším v obecnosti ve třinácti bodech zjeveno, proč bylo negativnímu stavu dovoleno, aby došel svého plodného dozrání. V předešlé kapitole této knihy byly zjeveny a probrány některé důležité důvody inkarnace Nejvyššího na tuto planetu.

Ze shora uvedené rozpravy vyvstává důležitá otázka: Jestliže Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby každého spasil z negativního stavu, podřídil si všechna pekla a uzavřel pseudotvůrce, proč tedy negativní stav stále existuje? Zdá se, jako by negativní stav na této planetě a jinde neztratil svou sílu a panství, ale stal se dokonce i mocnějším, vlivnějším a ničivějším. Selhal Ježíš Kristus ve Svém důležitém poslání?

Jestliže někdo pečlivě čte proroky a evangelia ve Svaté bibli, může jasně vidět, že První příchod Pána Ježíše Krista na tuto Zemi nebyl vůbec za účelem eliminace negativního stavu.

V Evangeliu dle Lukáše, kapitola 4, verše 17-21, čteme:

„I podali mu knihu proroka Izajáše. A když ji otevřel, našel místo, kde bylo psáno:

Verš 18:

Duch Hospodinův je nade Mnou, Protože Mě pomazal. Abych kázal evangelium chudým;

Poslal Mě, abych uzdravil mající zlomená srdce,

Abych vyhlásil propuštění zajatcům,

A navrátil zrak slepým,

Abych propustil zdeptané na svobodu,

Abych vyhlásil vítaný rok PÁNĚ.

Verš 20:

Pak zavřel knihu a dal ji zpět sluhovi a posadil se.
A oči všech, kdo byli v synagoze, byly na Něj upřeny.

Verš 21:

A začal k nim promlouvat: Dnes se naplňuje toto Slovo, kterému nasloucháte.“

Povšimněte si, prosím, že Ježíš Kristus zastavil čtení proroka Izajáše právě uprostřed věty, aniž by pokračoval dále, a řekl: „Dnes se naplnilo Slovo, kterému nasloucháte.“

Ale jak pokračuje prorok Izajáš? V Proroku Izajášovi, kapitola 61, verš druhý, (jehož čtení bylo Ježíšem Kristem přerušeno po první větě: „Abych vyhlásil vítaný rok Páně“)

pokračuje následovně:

„A den pomsty našeho Boha;
Abych ulevil všem, kdo truchlí,
Abych utěšil ty, kdo truchlí v Sionu,
Abych jim dal krásu místo popela,
Olej radosti místo truchlení,
Závoj chvály místo ducha tísnivosti;
Aby se mohli nazývat stromu spravedlnosti,
Sadba Pána
Aby mohl být oslaven.“

Z tohoto textu je nyní velmi zřejmé, že První příchod Ježíše Krista nebyl kvůli totálnímu odstranění negativního stavu. Namísto toho bylo jeho účelem poskytnout alternativu negativnímu stavu, jak se popisuje v předešlé kapitole; otevřít dveře pozitivnímu stavu; ukázat a vyznačit cestu ven z negativního stavu a do pozitivního stavu dávajíc každému příležitost, aby se kál před tím, než by se pustil do dalších kroků.

Jak se v předešlé kapitole uvádí, spasení Stvoření od negativního stavu a jeho pekel se v obecném smyslu skládá ze dvou základních a hlavních fází. V první fázi bylo nutné ochránit a zabezpečit pozitivní stav a jeho obyvatele, aby je neovládly síly negativního stavu. Jestliže by negativní stav v tomto snažení uspěl a pozitivní stav by mu podlehl, veškeré Stvoření a zóna vymístění se všemi jejich obyvateli by se nauky zničily. Toto je důvod, proč nejkritičtějším a životně nejzávažnějším úkolem, který Ježíš Kristus v první fázi měl, nebyla eliminace negativního stavu a uzavření všech pekel, ale spasení pozitivního stavu před kolapsem.

Jak si kdo pamatuje, v době prvního příchodu Ježíše Krista negativní stav značně převládal nad stavem pozitivním a jeho aktivátoři, které tento autor nazývá pseudotvůrci, měli přímý přístup dokonce takřkajíc i k trůnu Božímu. Znalosti a schopnosti pseudotvůrců, aby pronikli všemi strážními stanovišti pozitivního stavu dokonce i do nejvyšších nebes, byly takové, že nikdo, jen Nejvyšší Sám/Sama, by nemohl zabránit jejich vlivu a pádu.

Když bylo dosaženo bodu, kdy pseudotvůrci měli úspěch při invazi do prvních oblastí nebes, bylo na čase, aby Nejvyšší do toho vstoupil. Za tím účelem se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista inkarnoval na planetu Zemi a vypudil pseudotvůrce a všechny ostatní negativní síly z nebes, odstranil jejich panování, vládu a řízení negativního stavu a všech jeho dimenzí i úrovní, odstranil určité vitální a kritické poznatky tajemství tvorby života a jejího používání, uzavřel je do nepřístupných oblastí speciálně vytvořených pekel, přerušil všechny přímé obousměrné přístupy pekel do pozitivního stavu, omezil jejich vliv pouze na zónu vymístění a donedávna na určité oblasti intermediálního světa duchů a dostal všechna pekla v negativním stavu pod Svou nejzazší kontrolu.

Bez tohoto kriticky závažného počinku by nikdo v celém Stvoření a v zóně vymístění nikdy nemohl být spasen nebo zůstat naživu.

V tomto činu Ježíše Krista spočívá pravý význam Jeho/Jejího prvního příchodu na tento svět a do ostatních oblastí zóny vymístění. Je zde nutné si jednou a provždy uvědomit, že První příchod Ježíše Krista nebyl omezen pouze na Jeho příchod na planetu Zemi. Byl to také Jeho první příchod do intermediální zóny vymístění a do všech oblastí pekel. Tento fakt není lidem na Zemi příliš znám. Avšak Ježíš Kristus by

nic nemohl zařídít, jestliže by Jeho první příchod měl být omezen pouze na Jeho aktivity na fyzické pseudozemi. Když byl ukřižován, před svým vzkříšením vstoupil do všech ostatních oblastí zóny vymístění včetně pekel pseudotvůrců a úspěšně zde provedl Své poslání. Je třeba si zapamatovat, že tyto světy nejsou omezeny zákony času a prostoru jako je fyzický Vesmír a fyzická zóna vymístění. Tři dny a tři noci pozemského času, které Ježíš Kristus strávil v peklech, se ve skutečnosti mohly rovnat mnoha stoletím nebo tak dlouhému období, jaké bylo třeba, aby se úspěšně provedla tato poslání.

Jakmile se první fáze spasení završila a negativní stav byl vyhnán z pozitivního stavu Stvoření s výjimkou některých oblastí intermediálního světa duchů, mohla se začít druhá fáze postupné eliminace veškerého negativního stavu ze jsoucna a bytí. Tato druhá fáze a její taktiky a postupy je tím, co kromě mnoha jiných věcí znamená Druhý příchod Pána Ježíše Krista.

Při pohledu na tato fakta je nutné získat náležité porozumění tomu, proč bylo nejen nutné, ale velmi vitální a kritické, aby jsoucno a bytí negativního stavu a všech jeho pekelných a všech jeho dimenzí, pseudosvětů a úrovní pokračovalo po určitou dobu přidělenou Nejvyšším kvůli velmi důležitým duchovním důvodům. Aby se takového pochopení dosáhlo, budou nyní zjeveny určité důvody tohoto stavu věcí.

1. V době bezkonkurenční vlády a říše pseudotvůrců nad značnou většinou stvoření tito také ovládali produkci nového života ve formě sentientních entit a bytostí. Majíce znalost tvoření rozličných forem života a jejího používání, zfabrikovali všemožné druhy bytostí a lidí a určili jejich počty a rozmístění: Protože prvotním účelem pseudotvůrců bylo ovládnutí veškerého stvoření, kohokoli svými magickými a korespondenčními prostředky vytvořili, vytvořili ho pouze za tímto účelem. Takže lidé se na této Zemi rodili a byli tvořeni někde jinde v zóně vymístění bez jakékoli svobody volby, ale s pouhým určením být zlí a negativní a ovládnout veškeré Stvoření.

V době prvního příchodu Ježíše Krista bylo mnoho obyvatel této Země, jakož i obyvatel ostatních oblastí zóny vymístění a intermediálního světa duchů touto fabrikací a produkcí pseudotvůrců. Takže nikdo z nich neměl žádnou svobodu volby či vědomí, že taková svoboda volby vůbec existuje a je možná. Pseudotvůrci do nich vstúpili představu, že vše je pouze z nutnosti, a tudíž Nic jiného není jako alternativa k mání. A protože jim zároveň byl dán silný instinktivní pud být a existovat jako živoucí a sebeuvědomující se entity, byli předurčení věčně pokračovat tímto životním stylem nesvobody a bez možnosti volby. Takže v době bezkonkurenční říše pseudotvůrců nebyl nikdo zrozen či vyprodukován (při několika výjimkách) s nějakým vědomím či potřebou nějaké volby, ale jen s volbou být zlý a negativní. Tato situace byla pro ně nejzazší „svobodou volby“. Proto odstranit náhle tuto kondici z jejich životů znamená eliminovat samotný jejich život.

Jestliže by Ježíš Kristus měl za těchto okolností eliminovat negativní stav, odstranil by sám jejich život a nahradil by jeden způsob nutnosti jiným - tentokrát nutností být pozitivním. Povaha negativního stavu je zbudována na nutnosti být takovým či onakým. Takový je život negativního stavu.

Povaha pozitivního stavu je na straně druhé vybudována na svobodě volby a proměnlivosti. Lze si zvolit být takovým či onakým, ale nikdo není navždy uzavřen v tom, aby takovým či onakým byl věčně. Každý se vždy může změnit. Taková je samotná proměnlivost pozitivního stavu. Takový je pravý život pozitivního stavu. Takže pozitivní stav nemůže přežít či přijmout nic a nikoho pouze z nutnosti, ale musí tak učinit ze svobodné volby.

Svoboda volby uzavřít se nutnosti být zlý a negativní závisí na svobodné volbě zůstat takovým, jaký jsem. Jestliže by se negativní stav odstranil předčasně, odňala by se taktéž tato svoboda volby negativních entit zůstat takovými, jaké jsou. Takže by nenastala žádná aktuální změna, protože žít z nutnosti, byť i v pozitivním stavu, je stavem negativním.

Z tohoto kriticky závažného důvodu bylo nutné negativnímu stavu dovolit, aby pokračoval ve svém jsoucnu a bytí ve všech oblastech zóny vymístění, aby se každému dala příležitost být takovým, jakým chce být.

Rozdíl mezi situací, která existovala před Prvním příchodem Páně a po něm, je fundamentální a kriticky závažný. Před Jeho/Jejím prvním příchodem zůstal každý z negativního stavu v něm z nutnosti, protože neexistovala žádná jiná alternativa. Avšak po Prvním příchodu Ježíše Krista, kdy byla Pánem živoucím a konkrétním příkladem ukázána a zobrazena cesta ven z negativního stavu, každý v negativním stavu v něm zůstává z vlastní svobodné volby.

Takže, jak se uvádí v předešlé kapitole, Ježíš Kristus znovu nastolil svobodu volby pro každého, dokonce i v nehlubších peklech. Již nikdo není nikde z nutnosti, ale pouze ze svobodné volby. Toto je sám první krok k odstranění negativního stavu. V průběhu aktivace druhé fáze je každému v negativním stavu neustále prezentována příležitost dostat se ven z negativního stavu. Každý se učí způsobům a prostředkům provedení tohoto kroku. Toto učení se je možné jen srovnáváním a příkladem. Jestliže by se negativní stav měl eliminovat kvapem, nebylo by možné žádné srovnání pozitivního stavu se stavem negativním a obráceně a nebylo by možné ukázat žádný příklad. Bez této situace by nemohlo nastat pravé poučení, ale namísto toho by byl každý z nutnosti donucen slepě věřit, že pozitivní stav je lepší a jediná volba. Takový násilný nátlak odnímá svobodu volby, a tedy znemožňuje zažít to, čím vůbec je pravý pozitivní stav.

Toto je jeden z hlavních důvodů, proč je negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po Prvním příchodu Ježíše Krista. Má pokračovat tak dlouho, jak je nutno vystavovat každého ve veškeré zóně vymístění tomuto poučení a příležitosti konvertovat do pozitivního stavu. Avšak v jednom bodě, kdy dostatečné poučení a příležitosti budou učiněny dostupnými každému v pseudojsoucnu a pseudobytí negativního stavu, odehraje se Druhý příchod Ježíše Krista. V této fázi spasení se zbytek všech pekel uzavře a izoluje a veškerá zóna vymístění se vyprázdní. Ty entity v negativním stavu, které budou tvrdošijně setrávat ve svém zlu a negativitě, samy sebe ze své svobodné volby odsoudí k nejsoucnu a nebytí. Jejich jedinečné životy z nich budou staženy do Absolutního zdroje Života v Nejvyšším, kde budou očištěny a vyčištěny od všech nečistot, jedů a zamoření zly a nepravdami pekel a následně dle svobodné volby opětovně uvolněny do nových, pozitivních, sebeuvědomělých forem a přijímačů tohoto života. Předešlé negativní formy a projevy tohoto života odpadnou a obrátí se v nicotu, protože byly vybudovány z iluzí, klamů a nereality. Takže se logicky stanou nereálnými, to jest neexistujícími.

2. Pravou povahu negativního stavu nemůže poznat vůbec nikdo, jestliže všichni účastníci negativního stavu žijí v iluzi, že jsou v něm jediné z nutnosti, aniž by byla k dispozici nějaká jiná alternativa volby.

Každý si pamatuje, že Nejvyšší dovolil aktivaci a dominanci negativního stavu za účelem důležitého duchovního poučení. Jsoucno a bytí negativního stavu nemůže naplnit svůj účel a užitek, jestliže jeho účastníci podléhají dojmu, že negativní stav je stavem pozitivním, protože je to jediná alternativa, která je k dispozici. Na druhé straně

by počáteční aktivaci negativního stavu bylo nemožné provést, jestliže by se negativní stav prezentoval vědomě myslí k uvážení jako možnost a ne jako nutnost. Nikdo by si ho vědomě ze svobodno vůle nezvolil. To je důvod, proč všichni dobrovolníci dobrovolné souhlasili s tím, že všechnu vědomé vzpomínky a uvědomění si dobrovolnosti a volby negativního stavu budou odstraněny až do určené doby či až do konce tohoto časového cyklu a jediným uvědoměním a poznáním, které by měli, je to, že negativní stav je z nutnosti a je jedinou volbou, která je k mání. Toto je jediný způsob, jakým lze aktivovat negativní stav.

Takže aby nastalo poučení o povaze negativního stavu, bylo nutné postupovat ve dvou krocích:

Za prvé poskytnout dojem, že negativní stav je z nutnosti, a ne na základě volby a plného ztotožnění se vlastní myslí s ním, jako s jedinou možnou alternativou. (To umožňuje negativnímu stavu dosáhnout plodnosti.) A za druhé v jednom bodě, poté, co se pevně ustanoví úplné zamilování se do negativního stavu a ztotožnění se s ním, dostat do povědomí každého účastníka v něm, že negativní stav je jen na základě volby a nikoliv z nutnosti.

Za těchto okolností je tedy negativní stav vybrán jako způsob života, kterému se dává přednost, a jeho povaha může v posledku být plně projevna a poznána každým ve Stvoření. Toto je druhý důležitý krok ve fungování negativního stavu a užitku, který poskytne Stvoření Nejvyššího.

Takže když se Ježíš Kristus inkarnoval v čase a prostoru, nebylo to za účelem eliminace negativního stavu, ale kvůli jeho uvedení do náležité pozice, aby se mohla projevit, zobrazit a poznat plnost jeho pravé povahy z jediné pozice, ze které lze dosáhnout jakéhokoli poučení - z pozice svobodné volby být negativní.

Jestliže by odstranil negativní stav předčasně, nemohlo by se nikdy řádně odpovědět na tuto kritickou otázku, která deptala veškeré Stvoření (jaký by byl život, jestliže by se odvozoval z nějakého jiného zdroje než z Nejvyššího a z Jeho/Jejích duchovních principů?). Bez toho, aby měl takovou odpověď a poučení, by každý ve Stvoření byl ochuzen o životně nejzávažnější a nejkritičtější znalost toho, jaký by byl život bez Nejvyššího nebo s falešným Nejvyšším. Nebylo by nikomu k dispozici žádné srovnání a nebylo by možné ustanovit žádný pravý, láskyplný a moudrý vztah k Nejvyššímu a k pozitivnímu stavu. Za těchto okolností by stvoření v nejzazším smyslu mohlo zaniknout ve svém jsoucnu a bytí.

Aby se poznala odpověď na tuto životně závažnou a kritickou otázku, bylo nutné dovolit negativnímu stavu pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista. Nyní je ale jeho existence dovolena za zcela odlišné podmínky jako svobodná volba, jelikož každý může poznat způsoby a prostředky, jak se dostat ven z negativního stavu, zobrazené, předvedené a ukázané Ježíšem Kristem.

Aktuální poučení o pravé povaze negativního stavu by nemohlo začít, dokud nebyl tento krok završen a dokud se neuskutečnila první fáze poslání Ježíše Krista.

Jestliže není žádná volba, ale jen nutnost něco přijmout takové, jaké to je, přijímá se to slepě bez možnosti pochopit jeho pravou podstatu a důvod jeho jsoucnu a bytí. Za těchto podmínek by nikdo nemohl poznat nic o ničem. Předkládají-li se na straně druhé někomu alternativy k svobodné volbě, volí si to, co chce, začne to milovat a chápat a skutečně poznává jeho pravou povahu. Jinak by to nezačal milovat.

Jakmile se odehrálo úplné poučení o pravé povaze negativního stavu jako svobodné volbě, jeho jsoucno a bytí vyčerpá svou užitečnost a navždy bude deaktivováno. Akt této deaktivace je jedním z mnoha významů Druhého příchodu Ježíše Krista.

3. V době prvního příchodu Ježíše Krista do negativního stavu neexistovalo žádné náležité poznání a chápání pozitivního stavu čili království Božího. V této době pseudotvůrci uspěli ve své snaze v takovém rozsahu, že každý měl názor, že království Boží je nedosažitelné, anebo je-li dosažitelné, pak jedině úplnou svatostí vlastního života a vzdáním se všech pozemských, tělesných, hmotných a jakýchkoli jiných rozkoší. Takže království Boží se vnímalo jako něco velmi negativní, zakazující, nudné, omezující a vážné, bez jakékoli radosti či potěšení. S takovýmto převládajícím názorem neměl nikdo touhu snažit dosáhnout vstupu do nebeského království.

Jiným falešným pojetím, které tehdy převládalo, bylo, že království nebeské bylo velmi vzdáleným místem, mimo dosah každého a že jediný způsob, jak by do něj někdo mohl vstoupit, byl násilím a silou. Tedy proto, že království nebeské je velmi negativní místo a rozpoložení, vznikají v něm všechny bídy a strasti, které existují kdekoli mezi živými bytostmi a entitami. Aby se tudíž zbavilo všech utrpení a strádání, je životně závažné a absolutně nutné ovládnout nebeské království, to jest pozitivní stav a zrušit jeho pravidla a podmínky a namísto toho ustanovit pravidla a zásadu negativního stavu. Jedině tehdy se všechny bídy, strasti a problémy odstraní a ustaví se věčné požehnání a štěstí.

Taková byla tehdy víra většiny lidí v negativním stavu. Tato pozice byla nazvána pozicí negativního stavu vzhůru nohama. Jestliže by za těchto okolností Ježíš Kristus eliminoval negativní stav, nastalo by ohromné vakuum, protože všichni účastníci v negativním stavu by bez žádného náležitého poznání a pochopení principů pozitivního stavu nemohli ustanovit žádný řádný a láskyplný vztah s pozitivním stavem.

Jak se uvedlo předtím, zdrojem života je u každého jeho láska. Jestliže se někdo této lásky zbaví, i když je to láska k negativnímu stavu, bez toho, že by se nahradila nějakým odlišným typem lásky, se jeden zbaví vlastního života. Nelze vstoupit do žádného vztahu, aniž by se náležitě miloval a přijímal z vlastní svobodné volby.

Zbavit lidi za těchto podmínek negativního stavu by znamenalo zbavit je jejich životů a jejich schopnosti naučit se milovat pozitivní stav. V této schopnosti milovat spočívá vlastní spasení. Jestliže se lze učít milovat negativní stav, je zřejmé a logické, že se také lze naučit přestat ho milovat a nahradit tuto lásku láskou k pozitivnímu stavu.

Ale jak lze rozvinout nějakou lásku k něčemu, co se považuje za kruté, nelidské, vážné, vždy uvážlivé, zakazující a omezující? Nikdo takové rozpoložení nemůže milovat. Tudíž zbavit lidi negativního stavu, aniž by se jim dala příležitost poznat pravdu o stavu pozitivním, znamená prostě je zabít. To by odporovalo principům pozitivního stavu a Absolutní Božské lásce a Božské moudrosti Páně.

Proto během prvního příchodu Ježíše Krista tento učil příkladem lidí pravdě o pozitivním stavu a o jeho podmínkách a umístění (království nebeské je uvnitř). Řekl jim, že poznání pravdy o tom či onom každého osvobodí. To dostane každého do pozice, aby učinil správnou a náležitou svobodnou volbu ubírat se každým takovým směrem, kterým chce jít nebo si zvolit cokoli, co si zvolit chce.

Protože se však tato nová situace musí vyzkoušet a zobrazit živými příklady, je nutné na nějaký čas zachovat negativní stav, aby se každému ukázalo, že je možné radovat se ze života, být bohatý, mít všechny zdroje negativního stavu, a přesto být pozitivním

a členem pozitivního stavu. Konec konců závisí na sklonech a motivaci, jakou kdo má při přístupu k čemukoli ve svém životě. Do tohoto bodu byla záležitost úmyslu a motivace nadbytečná, protože každý věřil, že byl ve svém rozpoložení z nutnosti bez ohledu na svůj úmysl a motivaci. Každý projev jakéhokoli úmyslu a motivace je možný jen na základ srovnání a ilustrací důsledků a následků.

Jestliže by se negativní stav odstranil předtím, než by tato ilustrace mohla přinést plody, nebylo by nikdy možné dosáhnout náležitého úmyslu a motivace být pozitivním. Každý by byl odsouzen k tomu, aby na věčnost zůstal takový, jaký tehdy byl. Jestliže by se nejdříve nezobrazily důsledky a následky jak pozitivního, tak i negativního úmyslu na živých příkladech lidí, nikdo by nikdy nemohl získat jakékoli pochopení toho, proč a z jakého důvodu je takový, jaký je. Jeden by byl ztročen nutností být takovým, jaký je, aniž by někdy měl příležitost pochopit pravý význam této situace.

Pozitivní stav je vybudován na náležité znalosti pravdy a touze po této pravdě a po rozvíjení lásky k této pravdě a na motivaci touto pravdou. Jedincův úmysl znát pravdu za účelem jejího použití ve vlastním životě je nutnou podmínkou objevení pozitivního stavu a ztotožnění se s ním. Tuto znalost pravdy nelze získat, aniž se nejdříve nerozezná, že se vězí v nepravdách a jejich zlech.

Jestliže se jeden ztotožní s náhledem, že vše pozitivní je negativní a vše negativní je pozitivní, zůstává otrokem této nepravdy a nemá žádnou touhu změnit nic v sobě, jelikož to je jediná realita, kterou zkušenostně pozná.

Jestliže by se negativní stav eliminoval s takovou identifikací, jako je tato, navždy by se také odstranila možnost poznání pravdy o pozitivním stavu, protože při této eliminaci by nezůstal nikdo naživu, aby tuto pravdu poznal.

Takže v prvním kroku je každý vyučován pravdě srovnáváním zel a nepravd negativního stavu a ilustracemi živoucího života těch, kdo jsou pozitivními a dobrými jsou v negativním stavu. To je důvod, proč negativní stav musí pokračovat v existenci i po prvním příchodu Pána Ježíše Krista, aby se každému dala příležitost poznat pravdu a získat motivaci pro rozvíjení pozitivních úmyslů aktualizovat a uskutečňovat tuto pravdu ve svém životě tím, že postupně opouští všechny nepravdy, které miluje či do tohoto bodu miloval. Takto lze poznat a přijmout pravdu o pozitivním stavu ne jako nutnost, ale ze svobodné vůle a volby.

4. V době prvního příchodu Pána Ježíše Krista do negativního stavu pseudotvůrci uspěli v úplném uzavření, izolaci a separaci Niterných myslí lidí, takže je zcela uzavřeli před Bohem a před královstvím Božím, jež je v nitru jejich Niterných myslí. Jediná věc, která jim zůstala, byla jejich vnější mysl. Všechny hodnoty se umístily do zevních, světských, pozemských, tělesných, smyslných a hmotných věcí. Tyto záležitosti se považovaly za jedinou realitu a jedinou příčinou vlastního jsoucna a bytí, která stojí za to. Tehdy neexistoval žádný přímý přístup k Niterné mysli, a tedy k Nejvyššímu a Jeho/Jejímu nebeskému království. Toto byl následek a důsledek aktivace negativního stavu. Jakmile se tento krok provedl a nastala plná láska a ztotožnění se se zevnějšími, zevnějšími se staly jediným zdrojem lidských životů.

Veškeré poznání toho, že existuje něco niterného nebo že v Niterné mysli je Bůh a nebeské království, bylo beznadějně ztraceno. Lidé začali uctívat vše zevní včetně zevních bohů ve formě model nebo, v případě dítek izraelských, ve formě zevních, neúčinných a bezvýznamných rituálů a tradic. Zevní tradice a rituály se staly bohem a jedinou smysluplnou cestou života.

Jestliže by za těch to podmínek Ježíš Kristus náhle odstranil negativní stav (což bylo v Jeho moci učinit), každý v negativním stavu by byl navěky zničen, protože každý vložil svůj život do těchto zevnějšností. Náhle otevření Niterné mysli by bylo tak ohromující a nesnesitelné, že by nikdo takou akt nemohl přežít. Konec konců je třeba si pamatovat, že nikdo v té době nevěděl, že Niterná mysl vůbec existuje nebo co Niterná mysl byla. Náhlá konfrontace s Niternou myslí by mohla způsobit tak nesnesitelný pocit viny a studu, že by se nemohl udržet vůbec žádný pozitivní úmysl či motivace k žití. Jestliže se konec konců eliminuje negativní stav, eliminuje se jakékoli spoléhání se na zevnějšnosti a to má za výsledek odkrytí a uvědomění si jsooucná a bytí Niterné mysli. Bez náležité přípravy postupného přijímání existence Niterné mysli nemůže nikdo v kondici, v níž se plně ztotožňuje se zevnějšnostmi a podobnými věcmi a miluje je, přežít plnost přítomnosti Niterné mysli.

Takže sám první krok, který bylo v tomto ohledu třeba provést, bylo přivést lidi k uvědomění si, že vlastní život nezávisí na zevních faktorech, ale že existuje něco zcela jiného, co je důležitější a životně závažnější a na čem vlastní život vsutku závisí. Ježíš Kristus svým příkladem, učením a konkrétním životním stylem dal každému příležitost toto poznat a uvědomit si, že jeden není v zevnějšnostech z nutnosti, ale dle volby. Pojetí volby předpokládá, že existuje odlišná alternativa k životu než život v zevnějšnostech.

Od tohoto bodu se mohou živým příkladem lidského života zobrazit obě alternativy tak, že alternativní příležitost zvolit si pozitivní stav by byla dostupná každému v negativním stavu. Jestliže by se negativní stav eliminoval před tímto zobrazením obou alternativ a před tím, než by se odehrály důsledky svobodné volby obou alternativ, nikdo by nebyl s to poznat, co je život zač, jestliže se vše koná z pozice Niterné mysli a Boha a pozitivního stavu. Bez takového poznání by nemohlo nastat otevření vlastní Niterné mysli. Bez takového otevření by při eliminaci negativního stavu v zevnějšnostech nikdo nemohl přežít ani na zlomek vteřiny.

To je další důvod, proč bylo negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista. Provedení toho účelu vyžaduje čas, aby se každému dala příležitost vše toto poznat. Jakmile jsou každému dány dostatečné příležitosti a nastává veškeré poznání, tehdy se plně aktualizuje druhý příchod Ježíše Krista a negativní stav dojde ke svému věčnému konci.

5. Jak se shora uvádí, byli všichni účastníci se v negativním stavu v době prvního příchodu Ježíše Krista přesvědčeni, že negativní stav byl jedinou alternativou v životě a že existuje z nutnosti a nikoli volbou. Kvůli této filosofii se negativní stav považoval za pozitivní a jediný možný zdroj života. S takovýmto ztotožněním neměl nikdo v negativním, jakož i pozitivní stavu žádnou znalost, chápání a přijetí toho, jaký je pravý původ, zdroj, povaha, účel a cíl negativního stavu. Jedině Nejvyšší a pseudotvůrci znali jeho pravý původ, zdroj, povahu, účel a cíl. Takže vše bylo zahaleno pod maskou něčeho jiného, než to skutečně bylo. Taková je povaha negativního stavu, protože bude-li se znát, chápat a přijímat pravá povaha, původ, cíl a účel negativního stavu, nikdo by nikdy nechtěl být jeho součástí. Proto bylo Nejvyšším dovoleno, aby načas nikdo neznal skutečný původ, zdroj, povahu, účel a cíl negativního stavu, aby tak negativní stav mohl mít možnost dosáhnout svého a umožnit každému získat odpověď na výše uvedenou životně důležitou a kritickou otázku.

Avšak jakmile se negativní stav pevně ustanoví, může začít poznávání jeho původu, zdroje, povahu, účelu a cíle. Pokud ale negativní stav zůstává skryt, zamaskovaný a utajovaný, nikdo o něm nemůže nic znát. Proto je během prvního příchodu Pána Ježíše Krista učiněn konec této situaci a otevírají se dveře k tomu, aby se postupně

krok za krokem vynesla na povrch pravda o negativním stavu. Jestliže by Ježíš Kristus eliminoval negativní stav v rozpoložení, ve kterém byl v době Jeho prvního příchodu, nikdo by se nikdy nepoučil o pravém původu, zdroji, významu, povaze, účelu a cíli negativního stavu. Za těchto podmínek by se odpověď na tuto otázku nemohla nikdy získat.

Jedním z posláních prvního příchodu Ježíše Krista bylo odstranit pseudotvůrce ze zbytku Stvoření a uzavřít je, aby již neblokovali, nezastírali a neudržovali v tajnosti a nezakrývali tyto důležité věci o negativním stavu. Poté, co se to provedlo, mohl negativní stav ukázat a projevit na povrchu svou tvář ve srovnání s pozitivním stavem, který byl Ježíšem Kristem odhalen jako alternativa k negativnímu stavu.

V pozemských časových pojmech to zabere hodně času, aby se tyto záležitosti o negativním stavu vynesly na povrch a náležitě se zobrazily pro poučení veškerého Stvoření. Avšak jakmile se to provede a veškerá povaha negativního stavu a jeho zdroj, původ, účel, cíl a význam se plně ukáže a dostane na povrch, negativní stav se bude eliminovat na základě volby každého. Tento proces ustanovuje jeden z mnoha významů druhé příchodu Ježíše Krista.

6. Jak se uvádí výše, v době prvního příchodu Ježíše Krista pseudotvůrci uspěli v tom, že učinili každého tak, že přijímal názor, že negativní stav existuje z nutnosti, a že tudíž není k dispozici jiná alternativa. Tímto krokem se každý v negativním stavu stal úplným otrokem této nutnosti. Jakmile se toto provede, nikdo v negativním stavu nepocítí žádný smysl pro odpovědnost za to, co se v jeho životě odehrává, protože je to vždy mimo jeho kontrolu. Přichází to spíše jako výsledek této nutnosti, než důsledek vlastní volby. Jelikož v negativním stavu neexistují žádné volby, nemůže tu být odpovědnost za nic, co se ve vlastním životě odehrává. Vše je nevyhnutelné a předurčené nutností žádné volby. Takže v negativním stavu se nikdo necítí být odpovědný za nic. Kvůli této situaci nelze v negativním stavu získat či pojmout náležité pojmání, obraz a vnímání sebe sama jako sebeuvědomělého, svobodného, nezávislého a volby konajícího individua. Proto lidé v negativním stavu nemají žádné ponětí o tom, kým jsou a proč jsou tam, kde jsou, a co to vše vůbec znamená. Nejen že o tom nemají žádnou představu, ale ani se nestarají to znát či se ani nesnaží mít takovou představu či znalost. Toto je jeden z nejzazších výdobytků negativního stavu. Taková je cesta negativního stavu.

Jestliže se jedinec ztotožní s tímto postojem a životním stylem a miluje ho, je nevědomým otrokem negativního stavu. Veškerá odpovědnost je přenechána někomu či něčemu - někomu vedle, daleko mimo - nikdo se nemusí o nic starat.

Jestliže by za těchto okolností negativní stav měl být eliminován, žádný jeho účastník by neměl žádnou příležitost poznat pravdu o sobě samém, přijmout náležité pojetí a obraz sebe sama a stát se svobodnou, nezávislou, sebeuvědomělou a odpovědnou bytostí a entitou. Kvůli takové situaci by každý v negativním stavu byl nakonec věčně zničen. Ten, kdo je nezodpovědný a nemá žádné pojetí o tom, kým je a proč je, a kdo si myslí, že nemá vůbec v ničem žádnou možnost volby, nemůže být uveden do stavu pozitivního.

V prvním příchodu Ježíše Krista bylo prvním krokem v tomto ohledu odstranit tuto slepotu a nezodpovědné chování a identifikování se a zobrazit, že každý je zodpovědný za vše, co se v jeho životě odehrává, protože každý má alternativní volbu.

Ve druhém kroku je každému dána příležitost zažít výsledky svobody volby a nést následky svých jednání, aniž by se někdo obviňoval. To vede k možnosti ustavení

pocitu sebe sama jako jedinečné, zvláštní, neopakovatelné bytosti, která může praktikovat nově získaný dar svobody volby. Jediný způsob, jak lze být schopen získat jakékoli pojmání, obraz a vnímání sebe sama, je schopností svobodně volit z mnoha alternativ.

Ale v době prvního příchodu Ježíše Krista nebyly žádné takové alternativy k dispozici, protože vše bylo z nutnosti a ne dle svobodné volby. Jestliže by tudíž Ježíš Kristus měl eliminovat negativní stav za takových podmínek a vnutit pozitivní stav členům negativního stavu, přijali by ho jako nutnost a ne jako alternativu, a žádná svoboda volby by tudíž nikdy nepřinesla své plody. V takovém případě by se pozitivní stav stal opravdu negativním.

Proto bylo nejdříve nutné upozornit lidi na pravý stav věcí ohledně jejich situace a poskytnout jim zkušenost života, v němž by si mohli svobodně zvolit být pozitivní nebo negativní, čímž by se učinili zodpovědnými za všechny dobré či zlé důsledky svých svobodných voleb. Takto by mohli nabýt pocit, že jsou jedinečnými, svobodnými a nezávislými jedinci, kteří žijí ne z nutnosti, ale dle své vlastní svobodné volby.

Tato nová situace je dalším kritickým krokem v přípravě k nejzazší eliminaci negativního stavu během druhé fáze spasení, to jest během druhého příchodu Ježíše Krista.

Postupně a pomalu, krůček za krůčkem, mohou lidé poznávat na svých vlastních příkladech všechny tyto důsledky jak negativních, tak pozitivních voleb, a nakonec si v jednom bodě svého poučení zvolit jen stav pozitivní. Jakmile každý dojde do bodu, kde chce volit jen pozitivní stav, negativní stav přestane být a existovat. Ovšem jen Nejvyšší přesně ví, jaká drastická opatření, příklady, zkušenosti a experimenty jsou třeba k přesvědčení lidí, aby svobodně zvolili jen pozitivní stav.

A to je další důležitý důvod, proč je negativnímu stavu dovoleno pokračovat. V tomto časovém bodě nevyčerpal svou užitečnost pro poučení a konání voleb.

7. V době prvního příchodu Ježíše Krista pseudotvůrci zcela uspěli v přesvědčení každého v zóně vymístění, že tato zóna je jedinou pravou a původní realitou a že vše ostatní je nereálné nebo padělané. Takže dle nich je jen zóna vymístění pravým zdrojem života a všeho pozitivního; tudíž její vládcí jsou praví a nepochybní stvořitelé a bohové. Každý v zóně vymístění se s touto ideou ztotožňoval a plně upadl do lásky ke všem fabrikacím a životnímu stylu této zóny. Žádné jiné poznání a chápání nebylo žádné jiné realitě k dispozici. Proto neexistovala žádná touha a motivace ověřit si či zkontrolovat, zda-li to, co se členům negativního stavu o této či nějaké jiné situaci předkládá, je pravdivé, či nepravdivé. Za těchto okolností lidé ztratili jakoukoli perspektivu toho, co je skutečně pravdivé a žádoucí a přijali falešnost této situace jako takovou.

Na straně druhé měli lidé považovat tehdy za dobré a zbožné malou nebo žádnou vědomou představu o tom, že existuje nějaká jiná forma života než ta, kterou měli na planetě Zemi. Fyzická smrt pro ně tudíž byla koncem každého života.

Protože zóna vymístění byla považována za jedinou realitu jsoucí k dispozici jejím obyvatelům, každý zde byl dle nutnosti, a ne dle svobodné volby. Jestliže někdo nemá ponětí o tom, že existuje nebo je reálné něco jiného, nemá v tom žádnou možnost volby a je zde či onde z nevyhnutelné nutnosti. Jsouc tomu tak, vkládá každý

veškerou svou důvěru, spoléhání se, víru a naději v nevyhnutelnou nutnost a ztrácí jakoukoli touhu hledat něco jiného, jelikož nic jiného neexistuje.

Jestliže by Ježíš Kristus za těchto okolností eliminovat negativní stav, zároveň by eliminoval všechny jeho obyvatele a jejich víru, důvěru, spoléhání se a naději v jedinou věc, se kterou se ztotožnili. Je zřejmé, že jestliže se odejme vlastní zdroj víry, důvěry, spoléhání se, odnímá se tím i vlastní život. Takže nikdo v zóně vymístění by nemohl být spasen. Proto bylo v tom či v čemkoli jiném nutné zahájit odlišný přístup – ponechat lidem jimi přijatý zdroj života, realitu, totožnost, lásku, víru, důvěru, spoléhání se a naději či cokoli, co měli, a zároveň uvést všechny ostatní alternativy, zobrazit jejich pravou povahu, výsledky, důsledky a následky živým příkladem těch, kteří se ztotožnili s pozitivním stavem a zjevit lidem, že jejich život nekončí jejich fyzickou smrtí.

Během Svého prvního příchodu Ježíš Kristus otevřel dveře všem ostatním alternativám a do ostatních dimenzí, ponechávaje zároveň negativní stav v dominanci v zóně vymístění, aby tak nemohlo nastat náhlé pohlcení života tím, že se odejme přijatý zdroj a identita lidského života a milování. Zároveň uvedl nový způsob života – pozitivní stav, který měl koexistovat se starým, aby každému v zóně vymístění posloužil jako příklad a srovnání toho, jaké je to být v pozitivním stavu.

Tato podivná a zvláštní situace je Nejvyšším tolerována, dokud každý v zóně vymístění nebude mít dostatek času a příležitosti učinit pravé srovnání mezi negativním a pozitivním stavem a naučit se z mnoha příkladů lidí v pozitivním stavu učinit konečně svou vlastní svobodnou volbu v této věci. Když se toto stane, negativní stav je odstraněn, zóna vymístění se vyprázdní a stane se neobydlenou a pravá realita pozitivního stavu Stvoření Nejvyššího navždy převezme vládu. A to je dalším důvodem, proč bylo negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista.

Výše uvedených sedm bodů nyní odráží *některé* z důvodů toho, proč je negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista. Je myslitelné předpokládat, že existuje přesahující chápání těchto důvodů, avšak body zde v této věci zjevené jsou v této době dostatečné k úvaze pro každého.